

„Studenti zakladatelé“ odcházejí...

Jako by to bylo včera. Prosincové dopoledne roku 2007, tercie, hodina slohu. Procvičujeme odstraňování stylistických nedostatků, když tu najednou přichází nápad: co takhle založit školní časopis?

Zpočátku to zní dost šíleně. K čemu vlastně? Kdo to bude číst? To už tu jednou bylo a po odchodu zapojených studentů vše

stejně skončilo... Po počátečních rozpacích se však dvanáctka odhodlaných dává do práce a jako první společný úkol hledá vhodný název časopisu.

Padají nejruznější návrhy, mezi nimiž nakonec vítězí „Lercháček“. Poté, co si ověřujeme, že na nedalekém Gymnáziu Matyáše Lercha opravdu neexistuje periodikum shodného názvu, se práce rozbíhá naplno.

V průběhu šesti let se tištěná podoba časopisu přesunula z mobilního panelu v přízemí školy přes 1. patro až na současné, dnes již stabilní místo na nástěnce ve 2. patře, naproti učebny fyziky, tj. někdejší kmenové třídě „studentů zakladatelů“. Vedle toho se elektronická podoba časopisu samozřejmě „zabydlela“ na školních webových stránkách.

Po stránce obsahu se mohli čtenáři každé tři měsíce těšit na pravidelné *úvodní slovo*, do něhož svými komentáři či zamyšleními přispívala Klára Kročová, či na *rozhovor*, který s osobnostmi spjatými s naší školou vedly Anna Kubešová a Tereza Lerchová. *Výběr z literárního díla* zajišťovala Veronika Králová, přičemž *recenze* na literární, divadelní či filmovou tvorbu se staly doménou Lucie Říhové. Odpovědi na vybrané otázky *ankety* u studentů i vyučujících zjišťovaly Tereza Benešová a Martina Hermannová, se *zajímavostmi* z přírodních i společenských věd nás

seznamovali Vojtěch Janský a Vojtěch Ryšavý. Pravidelný příspěvek *vtipů* zajišťovaly Martina Šedá a Kristýna Mrázová. A konečně nesmíme zapomenout na trpělivou

opisovatelku *studentských prací*, Alžbětu Pilerovou.

Za dlouholetou obětavou spoluprací při vytváření školního časopisu patří této dvanáctce „studentů zakladatelů“ velký dík. Doufejme, že druhou generaci Lercháče, kterou v současnosti představují Kateřina Pokorná s Markétou Solnicovou, rozšíří od září 2013 další nadšenci...

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Foto © archiv redakce

**Jazykově-poznávací výměnný pobyt studentů G4-G7
s Lycée de La Sauque v La Brède (Francie, Akvitánie)
1.-13.5.2013**

Foto © archiv redakce

Výsledky celoškolní soutěže „O nejlepší CM komiks“ CMGaSOŠPg, duben - květen 2013

**Vítěz v I. kategorii:
Veronika Trenzová (G2)**

**Vítěz v II. kategorii:
Václav Daněk (G6)**

**Vítěz v II. kategorii:
 Dominik Levíček (G7)
 Markéta Mynaříková (G7)
 Kateřina Smetanová (G7)**

Foto © archiv redakce

Z deníku oktavána

Prima

Velká změna, nová škola, noví spolužáci, nová třídní, nové předměty. Jedeme na seznamovací pobyt na Svojanov, počásí sice nic moc, ale jinak paráda, škoda, že je to jen na pět dní. Místo školního výletu jdeme na koupaliště, nic lepšího jsme nezorganizovali.

Sekunda

Máme novou třídu hned vedle vstupních dveří. Dostali jsme pana profesora Otrubu, na matematiku i fyziku. Pořídili jsme si třídní akvárium. Na Vánoční akademii jsme na poslední chvíli secvícili vystoupení se psy jedné spolužačky. Jaká to zvláštní „zvířecí třída“, zaslechneme občas z úst některých profesorů. Nicméně se hned po pololetí objevuje ve školním řádu nový bod: zakazuje se nosit či vodit živá zvířata do budovy školy. Naším bezzubým a nealergickým rybičkám byla udělena výjimka. První lyžák, spousta zážitků. Třídu opouští první člen – Lucka Machová. Místo školního výletu jdeme na procházku do Mariánského údolí – je nás asi osm (včetně dvou profesorek). Zlaté koupaliště!

Tercie

Máme novou třídu, tu nejmenší a nejrůznější na škole. Jako první třída začínáme už letos s druhým cizím jazykem. Kloudný výlet se opět nekoná, jedeme do lanového centra. Dozvídáme se, že příští rok vystřídá na třídnickém postu paní profesorku Pospíšilovou pan profesor Otruba.

Kvarta

Máme novou třídu, která se nám moc nelíbí, totiž fyzikárnu. A nového třídního. Zjistili jsme, že se na planetě Zemi vyskytují takové zvláštnosti jako třídní kniha, indexy a omluvenky, a co víc, že se nás jejich existence přímo týká. Rok změn pokračuje, první hodina němčiny s paní profesorkou Peňázovou. S třídním připravujeme výstavu o Keplerovi na kunštátském zámku, její prvomájová vernisáž s renesančními tanci je za sto školních výletů! Opouští nás další dva spolužáci, Markéta Beránková a Viktor Severa, naplánovali jsme v Ochozu rozlučkovou akci, kterou svou návštěvou poctil i sám třídní.

Kvinta

Máme stále stejnou třídu a máme ji docela rádi. Druhý lyžák, družina raněných, neschopná návštěvy plaveckého bazény a ztracená kdesi v jesenických lesích, stanovuje novou jednotku délky: synkometr. Její návrat z „krátké zdravotní procházky“ se západem slunce vzbuzuje bouřlivé nadšení hodné návratu úspěšné polární expedice. Hodina matematiky, ve které nám pan profesor Otruba oznamuje ukončení svého třídnictví ze zdravotních důvodů, se pro svou smutnou atmosféru zřejmě stane nezapomenutelnou. Po několika dnech odhalujeme, že v našem čele má stanout pan profesor Proks. Jedeme s ním na historicky první vlastními silami zorganizovaný školní výlet do Brtnice (některými překřtěné na Smradláčkov) a patřičně si ho užíváme.

Sexta

Máme stále stejnou třídu, naši milovanou fyzikárnu – třídní se údajně nechal slyšet, že za námi bude ochotně běhat až ze sklepa, tak ať nám vydrží až do oktávy (tedy ta kmenová třída samozřejmě)! Začínají taneční, období radosti i utrpení, jak pro koho. Rozhodujeme se nikdy více již nevystoupit na Vánoční akademii. V třídním se projevuje jeho společenskovední stránka, když nám místo ní promítá film Vrtěti psem. Na konci roku se diskutuje o výletu. V třídním se taktéž projevuje jeho sportovní stránka a navrhuje ušetřit volné dny, spojit je s dalšími pro příští rok a vyjet v září na vodu. Souhlasíme.

Septima

Třídní se odvážil vyrazit s námi na Vltavu. Chladný vítr a přívalový déšť, který výrazně ztmavil barvu původně snad pitné vody tekoucí v kempu z kohoutku, mění tento kurs na zkoušku odolnosti našich dýchacích a trávicích ústrojí. Jen ten, kdo obstojí, může dorazit hned druhý den po návratu na svatbu spolužačky. V nás samotných se začínají objevovat dosud skryté sportovní sklony, místo akademie chceme jít bruslit. Na zbývající jeden volný den plánujeme v červnu cyklovýlet. Kvůli nemoci třídního změna, exkurze do pivovaru.

Oktáva

Fyzikárna je stále naše! Jsme nejstarší třída na škole, děsivý pocit. Maturita, maturita, maturita, straší nás snad všichni profesori. Po stužkování za účasti všech našich možných třídních následuje nostalgické vzpomínání. Sportovní duch nás neopouští, před Vánoce jdeme

opět bruslit. Nevzdávající se zima oddaluje v našich myslích jarní atmosféru zkoušky dospělosti. Poslední zvonění se vydařilo. Žádný z profesorů, kteří k nám postupně promlouvají při posledních hodinách, prý nelituje, že vyfasoval právě naši třídu. Máme tomu věřit?

Klára Kročová (G8)

... s Marií Sýkorovou, referentkou Českého centra v Paříži

1. Dobrý den. Můžete se nám stručně představit?

Dobrý den, jmenuji se Marie Sýkorová (*1984) a v Českém centru v Paříži pracuji od října 2012 jako administrativní a finanční referentka.

Pocházím z Jihlavy, ale, a to musím zmínit ☺, narodila jsem se v Havlíčkově Brodě. Kromě práce v Českém centru Paříž spolupracuji jako externistka s Českým rozhlasem 3 (Vltava) jako reportérka kulturních akcí v Paříži.

Studovala jsem politologii na Filozofické fakultě Univerzity Hradec Králové. Magisterské studium oboru žurnalistika jsem pak absolvovala na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Už během školy jsem začala pracovat v rozhlase.

2. Jak jste se k této práci dostala?

Právě v době, když jsem studovala v Praze, jsem se rozhodla vyjet na studijní Erasmus pobyt do Paříže. Studovala jsem jeden akademický rok na *Sciences pro* obor komunikace. Ve druhém semestru jsem se přihlásila na půlroční stáž do Českého centra Paříž, protože jsem při škole chtěla pracovat a tak trochu získávat i jiné pracovní zkušenosti. Protože se mi práce v Českém centru zalíbila, prodloužila jsem si ji ještě o další půlrok a prakticky jsem tam pracovala po celou dobu roku 2010.

Každoročně jsem se pak na letní prázdniny do Paříže vracela a v Českém

centru pomáhala, s čím se dalo. S fungováním a prací v Českém centru jsem tak byla neustále v kontaktu. Zásahu na tom určitě měli i mé kolegyně a kolegové, s kterými jsem se hodně spřátelila a za kterými jsem tak velice ráda jezdila. Jak byla možnost vyrazit do Paříže, vždycky jsem toho využila ☺. Když jsem v roce 2012 dostala nabídku v Českém centru dočasně pracovat, přijala jsem ji.

3. Kde jste se naučila francouzsky?

Francouzštinu jsem se začala učit u nás v Jihlavě na gymnáziu. Protože v době, kdy jsem tam nastoupila, otevřeli francouzštinářskou třídu, volba pro mě byla jasná. Francouzštinu jsem tedy měla od primy až do oktávy a pak jsem z ní samozřejmě i maturovala. Jedním z důvodů, proč pro mne byla francouzština v podstatě nezbytná, je i část mé rodiny, která ve Francii bydlí. Od dětství se tak s francouzštinou setkávám a za příbuznými do Štrasburku a Paříže jsme i celkem často jezdili. Bylo to ale vždy jen na několik týdnů. Od osmnácti jsem pak začala jezdit i na pracovní pobyty do regionu Auvergne. Francouzština a Francie mi během roku asi dost chyběla, protože skoro každé léto jsem trávila ve Francii ☺.

Francouzština mě pak provázela i na studiích. V roce 2010 jsem se přihlásila do výběrového řízení na jednosemestrální studium na Univerzitě v Montrealu. Kanada mě velmi zajímá a vlastně i québecká francouzština, s kterou jsem ze začátku docela dost bojovala. I když i Francouzi mi potvrdili, že i oni sami ne vždy Québečanům rozumí ☺.

4. Co vše poskytujete a nabízíte ve vaší budově Českého centra?

České centrum Paříž má své hlavní poslání v prezentaci české kultury v zahraničí. Proto u nás pořádáme nejruznější kulturní akce pro široké publikum. Můžete tak k nám přijít na filmové projekce, koncert vážné hudby, jazzové koncerty i koncerty elektronické hudby. Pořádáme diskuse i literární večery. Velký úspěch měly taneční folklórní večery i debaty o sociálních tématech. Vždy se snažíme, aby akce měly přesah a byly skutečně zaměřené na všechny věkové generace. Během celé kulturní sezóny se u nás v budově Českého centra, která sídlí na Rue Bonaparte, střídají výstavy českých malířek a malířů. Protože České centrum chce v zásadě oslovovat francouzské publikum, musí být všechny akce přeloženy do francouzštiny.

5. Jací autoři či režiséři jsou ve Francii oblíbení (nebo naopak neoblíbení)?

Velmi oblíbení jsou autoři, kteří mají celkově mezinárodní přesah. Je to zcela jistě Milan Kundera, Václav Havel, neméně i Bohumil Hrabal. Francouzi samozřejmě znají české hudební skladatele, jako je Antonín Dvořák, Bohuslav Martinů, Leoš Janáček a celkem je známý i Bedřich Smetana, jehož *Prodaná nevěsta* byla před třemi lety uvedena v pařížské Opeře Garnier.

Mezi filmaři to je určitě Jiří Menzel, Miloš Forman a Jan Švankmajer, i když ten už spíše mezi „fajnšmekry“. Velmi známé jsou filmy z 60. let, tzv. „česká nová vlna“. A pak také čeští animátoři, mezi nimiž je to stoprocentně Jiří Trnka. Francouzi mají rádi krátkometrážní filmy. Není tedy divu, že se jim líbil studentský

snímek *Bába* režisérky Zuzany Špidlové, který si z Cannes v roce 2009 odvezl ocenění.

6. Co je náplní Vaší práce? Baví Vás?

Moje pracovní pozice se jmenuje administrativní a finanční referentka. Jednoduše je to taková produkce. Starám se o „hladký“ průběh akcí po technické i personální stránce. Do pracovní náplně spadá také logistika a celkové zajištění chodu budovy. Mezi jednu z hlavních náplní také patří komunikace se zájemkyněmi a zájemci o stáž a vůbec studentkami a studenty z České republiky. A samozřejmě komunikuji s umělci a lidmi, kteří u nás vystupují.

7. Jak často se konají kulturní večery ve vaší „klubovně“, co bývá jejich součástí?

V Českém centru Paříž míváme přibližně 3-4 akce týdně. Pravidelně máme pondělní filmové projekce českých filmů nebo třeba debaty týkající se společenských i politických témat (jednou měsíčně). Připravujeme také literární večery, jazzové koncerty nebo koncerty vážné hudby. Nedílnou součástí celé naší kulturní sezóny jsou výstavy v prostorách ČC Paříž. Ty se střídají přibližně každé dva měsíce.

A jak vypadá třeba příprava debaterního kolokvia? Jedním z nich byla i debata Cénacle s ekonomem Tomášem Sedláčkem uspořádaná u příležitosti vydání francouzského překladu jeho knihy *Ekonomie dobra a zla*. V tomto případě jsme hlavně komunikovali s nakladatelstvím, které akci spolupořádalo a samozřejmě se samotným Tomášem Sedláčkem, abychom se dohodli na tom, jak bude průběh večera vypadat. Naší povinností bylo

zajistit akci po technické stránce. Tedy připravit Janáčkův sál (v kterém jste také byli ☺). Nezbytná je také propagace. Takže jsme o akci informovali na Facebooku, na našich stránkách a vůbec snažili jsme se jí udělat co největší reklamu. Podobně postupujeme třeba i u jazzových koncertů, které zase míváme pravidelně v pátek. Komunikujeme s hudebníky a naším zvukařem Davidem Rollan-dem.

8. Co se Vám ve Francii líbí? A co Vám tam naopak chybí?

Je toho opravdu hodně, co se mi na Francii líbí a co tady mám ráda. Paříž je krásné město, které nabízí velmi mnoho možností. Každý den je co objevovat a stále se setkávám s něčím novým. Na Francii se mi velmi líbí právě přístup ke kultuře a kulturním hodnotám vůbec. Desítky a stovky akcí, které se denně dějí, a nikdy nevím, kterou si vybrat dřív.

Skvělá je samozřejmě i francouzská gastronomie. Jídlo se tady dá (zvláště na trzích) sehnat opravdu kvalitní.

A co mi tady chybí? V Paříži není zas tolik zeleně a přírody, takže vyrazit na venkov a vůbec třeba do lesa trochu trvá, a musí se vyrazit vlakem nebo autem.

9. Kdybyste srovnala mentalitu Francouzů a Čechů, v čem jsou podle Vás největší rozdíly?

Francouzi a Francouzky jsou mnohem více spontánní. Alespoň mezi těmi, které jsem měla možnost potkat, taková většina byla. Věci méně řeší a spíš vidí to pozitivní. To je asi hlavní rozdíl oproti Češkám a Čechům. Francouzi se často pro věci nadchnou a nechybí jim kreativita a vtip. Vždyť i Eiffelovka je něco tak odváž-

ného, co navíc absolutně změnilo vizualitu Paříže. Postavit něco takového uprostřed města chce dost odvahy, sebevědomí a vlastně i smyslu pro humor. Prvotní kritiku vystřídal nadšení. A dnes se na ni jezdí dívat milióny lidí z celého světa.

Naopak se jim nemůže upřít mírná „ukecanost“, možná až „žvatlavost“ ☺. Ovšem to je ta jejich povaha, kterou beru tak, jak je.

10. Uvažujete někdy, že byste se vrátila zpět do České republiky?

Klidně! I teď považuji svůj pobyt ve Francii jen za dočasný. Navíc Paříž a Francie není vůbec daleko, takže se do Čech dostanu i třikrát, čtyřikrát za rok.

Děkujeme za rozhovor!

Markéta Solnická (G6)

Foto © archiv redakce

Jak vám během výměnného pobytu chutnala francouzská kuchyně?

(Pozn. red.:

Pro zachování nadšení, s nímž se respondenti k úrovni francouzské kuchyně vyjadřovali, si dovoluujeme získané odpovědi přetisknout v nepozměněné formě. Děkuje se za pochopení.)

Helena Ukropcová (G5)

Bylo to moc dobrý! Ale bylo toho moc. Akorát mi moc nechutnaly předkrmy. Jinak hodně dobrý!

Klára Imramovská (G5)

Moc dobré večere, až na to, že jsem se vždy přejedla a pak mi bylo blbě.

Eva Kielarová (G5)

Bylo to OK, přejídali jsme se, bylo toho moc a přibrali jsme ☺. Ale bylo to fajn!

Anežka Sýkorová (G5)

Jsem moc spokojená, nejlepší byly muffiny s čokoládou!

Markéta Solnická (G6)

Francouzská kuchyně mi velice chutnala. Kdybych žila ve Francii, tak bych pořád pila kafe ze Starbucksu a jedla makronky ☺!

Anna Baldrmannová (G6)

Francouzská kuchyně mi chutnala děsně moc, tak moc, že jsme si ve Francii roztráhl žaludek, a tak ať teď sním čehokoli tunu, není mi špatně ☺. Ale ústřice mi nechutnaly!

Kateřina Losová (G6)

Školní jídelna ve Francii byla prostě super! Už se těším, až půjdou Francouzi jíst k nám ☺!

Marek Caha (G6)

Francouzská kuchyně mi velice chutnala a ty čtyřchodové večere mi strašně chybí! P. S. I ty ústřice se daly!

Helena Todorová (G6)

Moc mi chutnala, už teď se mi po ní stýská!

Eliška Zaoralová (G6)

Moc mi to chutnalo. Mám pocit, že jsem jedla 13 dní v kuse ☺. Za ty jejich úžasný makronky jsem utratila snad 30 €!

Sestra Kristina

Jejda, moc ☺! Zpočátku jsem měla obavy ze změny jídelníčku, ale ty se nepotvrdily ☺. Čekala mě pestrá a vyvážená strava. Netušila jsem, kolik (skvělých) salátů se dá připravit třeba jen z mrkve ☺.

Kateřina Pokorná (G6)

Foto © archiv K. Losové

*Reportáž do rozhlasu,
oceněná v literární soutěži
„Cestou dvou bratří“*

Už jsou tady

Dobrý den, zdravíme všechny posluchače z jedné malé vesnice u jihovýchodních hranic. Vzhledem k tomu, jaké je tu vedro a smrad z vepřů, které vesničané nechávají volně pobíhat na návsi, určitě zvýšíme cenu. Všichni jsou zvědaví, malí kluci na stromech už od rána vyhlížejí misionáře z Byzance, o které požádal náš moudrý kníže samotného byzantského císaře Michaela Třetího.

Ptám se nějakého starce, co si o tom myslí. Zeptal jsem se ale asi kněze boha Svantovíta, jehož kult se kvůli nerosrozumitelnosti mší v latině nepodařilo vymýtit. „Je to drzé vměšování do našich záležitostí! I když se tím snad částečně zbavíme vlivu Franků. I přesto je to hrozné!“ Radši jdu pryč, nechci vyvolat hádku.

Najednou kluci na stromech začnou křičet: „Průvod, průvod už jede!“ Skutečně, průvod za chvíli vjíždí do vesnice. V čele pět řad jezdců – na oděvech a štítech znak byzantského císaře, dlouhé meče po boku, přilby s chocholem a hroty kopí lesknoucí se v záři zapadajícího slunce, vypadající jako z červeného kovu. Poté jedna řada lučištníků, několik pacholků a pak...

Ano, dva mohutní muži na koních, prostě oblečení, na jejich oděvech je prach z dlouhé cesty. Ze Soluně je to sem totiž dál než ze západních hranic ke knížecímu hradu.

Všichni tleskají a já si vychutnávám tuto významnou událost. Podaří se jim jejich poslání? Začnou sloužit mše v našem jazyce, nebo jejich poslání zhatí Frankové a bavorští kněží, kteří protestovali až u samého císaře Franků proti jejich poslání?

Všichni stále nadšeně volají, zatímco starší z věrozvěstů slézá z koně a jde ke knížecímu vyslanci, rytíři z Hřivny. Propřelám se k nim, abych zaslechl něco z rozhovoru. „Vítám vás, ctěný Metoději, kníže vás očekává na...“ Dál jsem neslyšel, protože si mě nějaký vztekly vepř vybral za cíl svých útoků. Padám do hnoje, smích všude kolem. Raději odejdu do krčmy a dívám se na průvod přes okno. Právě odjíždějí. Naposled se podívám a poté, čistě si oděv, opět přemyslím, zda se jim poslání podaří.

Michael Král (G4)

Fejton

Děšť

Děšť je neuvěřitelně zákeřná a nevyzpytatelná potvora. Když se to tak vezme, jsou to obyčejné dva vodíky navázané na jeden kyslík, možná navíc ještě nějaké to množství nečistot. Jenže když se miliardy takovýchto molekul spojí dohromady a vytvoří to, čemu se říká děšť, dovedou být pěkně nepřijemné.

Tak předně: děšť vás zastihne ve chvíli, kdy to nejméně čekáte. Je sobota ráno a rosničky v televizi slibují krásné a slunečné počasí, jasno nebo polojasno. Výborně, ideální počasí na celodenní výlet.

Dobrá. Vyrážíte. Vše probíhá podle předpovědi a výlet se skvěle vyvíjí. Právě opouštíte zříceninu hradu a říkáte si, jak to bylo krásné, když vtom se spustí prudký liják. V tu chvíli váš mozek začne vymýšlet ty nejpikantnější nadávky na adresu rosniček a Českého hydrometeorologického ústavu. Začnete horečně hledat pláštěnku, deštník nebo něco, co by mohlo posloužit ke stejnému účelu. Jenže vzápětí si uvědomíte, že jste to všechno nechali doma, protože rosničkám věříte. Mezitím liják pokračuje, stupňuje svoji intenzitu a nic nenasvědčuje tomu, že by hodlal přestat. Přes hlavu si přehodíte kus promáčené látky, která dříve bývala mikinou, a vytvoříte si tak pocit, že jste alespoň nějak před deštěm chráněni.

Jenže se dostaví vítr a s ním i další zákeřný jev: dešť ve spolupráci s větrem vás totiž zasahuje do těch nejnechráněnějších částí těla. Vítr fouká zepředu, dešť vám padá přímo do obličeje, a tak si onu provizorní, silně promokavou pláštěnku narazíte co nejdříve do čela. Avšak v tu chvíli se směr větru změní a začne vát přesně opačným směrem, tedy vám za krk. Po několika vteřinách neustálého přesouvání pokrývky po hlavě rezignujete a směr větru se jako na potvoru ustálí. Vane samozřejmě na vaši momentálně nekrytou část těla. Ono je to ale stejně jedno, protože jste mokří tak jako tak.

Děšť houstne a viditelnost se zhoršuje. Za chvíli ztratíte orientaci a jdete, kam vás nohy nesou a kam vítr vane. Konečně dešť začíná ustávat a vysvítá slunce. Když se trochu vzpamatujete a rozhlédnete, zjistíte, že se váš zápas s rozběsněnými živly odehrával pouhých sto metrů od útulně vyhlížejícího (a suchého!) motorestu. Z vašich úst se opět

ozve několik nadávek, po nichž se vám značně uleví, vejdete do motorestu a žuchnete sebou na poslední volné místo. Objednáte si nějaký ten frťan na zahřátí, hodíte jej do sebe a chcete zaplatit. Při vytahování peněženky z batohu strnete, protože pláštěnka, o níž jste stoprocentně věděli, že je doma, se nějakým nevysvětlitelným způsobem ocitla na dně batohu. Tentokrát se nezmůžete ani na jedno sprosté slovo a jen zdrceně zíráte na ten zatracený kus igelitu.

Po hodinách tělesného i duševního strádání a námahy se konečně doplazíte domů. Sednete si do křesla, natáhnete nohy a pustíte televizi. „Zítra celý den oblačno až zataženo, na celém území srážky, bouřky a silný vítr,“ hlásí rosnička.

Výborně, konečně ideální počasí na celodenní výlet.

Vojtěch Otruba (G7)

Líčení

Tajemná země

O zemi bájných bytostí se vypráví, že je skrytá v nejhlubších částech nejtemnějších lesů. Lidskému oku je prý neviditelná. Je ukrytá za clonou bezstarostného myšlení. Abychom se k nadpřirozeným bytostem mohli podívat, musíme se stát opět dětmi. Musíme umět snít. Když pronikneme touto neviditelnou přepážkou mezi naším a jejich světem, netoužíme již vrátit se zpět.

První, co po vstupu do jiného světa pocítíte, je nerušený klid ve vaší duši a ticho kolem vás. Jen občas zaslechnete zpívat ptáčka, skrytého v korunách stro-

Za našich mladých let

mů. Ty se vzpínají k modré obloze a jejich mohutné kmeny byste sami neměli šanci obejmout. Koruny s bujnou zelení obývají nejrůznější obyvatelé lesa, jako jsou malí pestré barevné ptáci, čilé veverky nebo divoké lesní včely. Tráva je celkem vysoká, safírové barvy a hebká jako hedvábí. Když se podíváte za alej stromů, spatříte rozkvetlou louku nejkrásnějších květin, jaké jste kdy zahlédli. Nejsou to květiny, které známe z našeho světa. Mají podivné tvary a různé barvy. Mezi nimi se objevuje hlavička jedné, která je úplně jiná než ostatní. Je vyšší a láká vás k sobě svou výjimečností. Když vyjde slunce, zářivé a zlaté, má barvu modře. Ovšem jak žhoucí kotouč zajde za mrak, změní květina barvu na tmavě fialovou a zavře svůj květ. Zdá se, jako by žila jen z tepla slunečních paprsků. Už když se ocitnete uprostřed louky, v dáli můžete zahlédnout malé domky, postavené na kraji lesa. Připomínají malé rozseté hříbcečky. Jsou to dřevěné domečky, které splývají s obrovskými stromy. Jakmile přijdete blíž, zjistíte, že domky mají maličká dvířka a ještě menší okénka. Chvillemi zpozorujete pohyb velmi nízkých postaviček, které se vám jen mihnou před očima. Je to vesnice hobitů.

Zdá se, jako by na vás les za vesnicí promlouval, šeptal vám do ucha. Vy mu však nerozumíte. K tomu byste potřebovali umět tajný pohyb elfů. Když procházíte lesem, prociťujete náhlý stav zmatení smyslů.

Je to krásný svět, v němž by chtěla žít každá živá bytost. Kdyby se dostala do světa hobitů a elfů, už nikdy by nechtěla odejít...

Radka Hrušková (VHC4)

Velice „oblíbená“ věta nás dětí a dospívajících, často i terč mnohých vtípků. Jde většinou o idealizované vzpomínky našich rodičů, a hlavně prarodičů, kteří mají potřebu nás přesvědčovat o tom, že oni se ve stejném věku jako my chovali daleko zodpovědněji.

Kdykoliv začne u nás doma jedna z babiček větou: „A když mně bylo jako tobě...“, tak už všichni stáčíme oči v sloup a víme, že teď bude následovat několik desítek minut dlouhého vyprávění, které je většinou smyšlené. Občas jsou u nás obě babičky a ve chvíli, kdy jedna řekne: „Za mých mladých let“, se druhá okamžitě a ochotně přidá. To už tatínek vyhledává nejbližší láhev s domácí slivovicí a po několika skleničkách se z recese přidává.

V poslední době je však otázka, jak se vyhnout této větě, na nějaký čas vyřešená. Nedávno u nás byly obě babičky opět a jedna z nich požádala malého brášku, aby jí podal ze země pozdrů s brýlemi, které jí upadlo. Na to malý bráška odvětil: „Za tvých mladých let by ses pro to ohnula, a ani bys nemusela, protože bys neměla v rukou revma a nebyla slepá.“

Musím uznat, že toto byla poznámka poněkud drzá, ale větu „ZA NAŠICH MLADÝCH LET“ jsem od té doby nezaslechl.

Kateřina Procházková (G4)

Jedna vlněná pletená

There once was a woollen cap
which fell down of a wooden step.
It was hurt
like the bird
which fell today to a gap.

Sako

Jel jsem takhle jednou vlakem
se svým krásným novým sakem.
Sako však z okna mi vypadlo,
netuším, jak ho to napadlo.
A tak jsem sněd nudle s makem.

Tragedie

Kdysi dávno (tuším včera)
malinká bombička z pera
skočila odvážně na zem.
Jejíím však zlomeným vazem
skončil život toho pera.

Nehoda

Jeden starý vlak
letěl jako drak.
Z koleje sjel,
do pole vjel.
Teď je z něho vrak.

Zemědělská balada

Dva páni rozmilí
zkoumali obilí.
Že to byl ječmen, domů ho odnesli.
„Pivo si dáme!“ oba se usnesli.
A teď jsou opilí.

Záhada

Zeptal jsem se Standy:
„Vážně, beze srandy:
Co děláš pořád v zahradě?“
Řekl mi: „Je to nasnadě:
Krmívám tam pandy.“

Literární apokryf

Borovský Havlíček Karel
objednal si piva barel.
Vypil ho sám celý,
do brixenské cely
pomoh mu Frištenský Varel.

Vynález

Sedím v noci u rybníka,
náhle ve tmě cosi bliká.
Nemýlím se, je to on,
Thomas Alva Edison!
Žárovka mu právě vzniká.

Neutralizace po prvé

Chlorovodík s hydroxidem
podobat se chtěli lidem.
Sotva vznikla sodná sůl,
řekla: „Hydroxid byl vůl.“
Voda přitakala s klidem.

Neutralizace po druhé

V chemii byl zkoušený
žák velice zkušený.
„Jakýpak s tím saky paky,
sůl nám vznikne, voda taky,“
dí ten student učený.

J. K. Rowlingová: *Prázdné místo*

Kdo by neznal spisovatelku příběhů o Harrym Potterovi, Joanne Kathleen Rowlingovou? Popravdě, asi každý, byť jen z doslechu. Tato rodačka z Gloucestershiru to neměla v životě vůbec jednoduché, a možná i díky svým nelehkým životním osudům Rowlingová napsala *Prázdné místo*. I když to, o čem v knize píše, by na jednoho člověka bylo hodně velké sousto. Doufejme tedy, že je kniha inspirována více osobami, nebo že je čistým výplodem autorčiny fantazie. J. K. Rowlingová vydala svůj první román pro dospělé čtenáře. Zapomeňte na fantazijní svět Harryho Pottera, na kouzla i na Bradavice a vraťte se zpátky do kruté reality. Malé anglické městečko Pagford a jeho obyvatelé si Vás získají i bez kouzel, možná i proto, že se, minimálně v jedné postavě, sami najdete.

Anotace na knihu

Po nenadálé smrti čtyřicátníka Barryho Fairbrothera zůstane Pagford v šoku. Je to zdánlivě idylické anglické městečko s dlážděným náměstím a starobylým opatstvím, ale za hezkou fasádou zuří tichá válka. Bohatí válčí s chudými, teenageři s rodiči, manželky s manželi, učitelé se žáky. Pagford rozhodně není tím, čím se na první pohled zdá. Prázdné místo, které po Barrym zůstane v městské radě, se brzy stane katalyzátorem největší války, jakou město zažilo. Kdo bude triumfovat ve volbách provázených vášněmi, pokrytectvím a nečekanými odhaleními? Brilantně napsaná kniha, která je autorčiny prvním románem

pro dospělé čtenáře, zároveň nutí k přemýšlení a na každé své stránce znovu a znovu překvapuje.

Recenze

Úplnou náhodou jsem se zúčastnila konkurzu na recenzenty knihy *Prázdné místo*. Vůbec jsem nepočítala s tím, že se dostanu mezi dvacet lidí, kteří budou vybráni napříč republikou... a ono to vyšlo. Měla jsem před sebou dlouhou cestu se zastávkami po celé Francii, a tak jsem si řekla, že kniha se stane mým milým autobusovým společníkem.

Před odjezdem, v předvečer vydání knihy v České republice, jsem se zúčastnila jejího čtení v brněnském knihkupectví Barvič a Novotný. Musím přiznat, že mě to na první poslech moc nezaujalo, i když z knihy předčítali moji oblíbení herci z NDB, Jana Štvrtecká a Petr Halberstadt. Byly vybrány dramatické, někdy až trošku šokující úryvky; šokující ve smyslu obsahu, úryvek byl totiž o penisu jedné z postav. To bylo něco nečekaného. U J. K. R. jsem byla zvyklá na svět studentů, byť kouzelných, svět fantazie, černé a bílé magie a neobyčejných zážitků. Ve své nové knize Rowlingová čtenářům předkládá zcela jiný, reálný svět, který je mnohdy krutý, plný sexu, drog a násilí. Z počátku se mi to k autorce vůbec nehodilo, neboť píše zcela odlišným stylem, než jakým jsou psány knihy o Harry Potterovi. Kniha řeší témata na hony vzdálená čarodějnické společnosti, protože se odehrává v prostředí mudlů z maloměsta. Krom výše zmíněných témat jsou nastoleny i politické a sociální otázky - domácí násilí, výchovné problémy mládeže či první lásky.

Nečekaná smrt radního Barryho Fairbrothera zasáhne mnoho lidí, v podstatě všechny obyvatele malého městečka Pagford, kde se téměř každý s každým zná. Všichni jsou „jedna velká rodina“. Prázdné místo po Barrym nezůstalo nejen v obecní radě, jejíž byl členem, a o jehož post se posléze strhne nemilosrdný boj, ale i v rodině, kde po sobě zanechal manželku Mary a čtyři děti, a v neposlední řadě ve veslařském týmu školy Winterdownu, jehož byl trenérem. I když Barry osobně vystupuje jen na prvních stránkách knihy, je jednou z hlavních postav. Mezi další významné postavy patří majitel lahůdkářství a taktéž člen obecní rady, Howard Mollison. Jeho syn Miles, spolu s Colinem „Příhrádkou“ Wallem a Simonem Pricem, kandiduje na uvolněné Barryho místo. Mezi obyvateli Pagfordu a obyvateli sousedního města Yarvil panují neshody kvůli spornému území takzvaných „Polí“, což je čtvrť plná narkomanů, prostitutek a chudých lidí, kteří jsou některým snobům z Pagfordu na obtíž. Pole a jejich Bellchapelská odvykací klinika se stanou hlavním tématem mnohých politických výměn názorů.

Rowlingová se v knize věnuje i rodinným vztahům (manžel-manželka, rodiče-pubertální děti), již výše zmíněným sociálním problémům, z nichž mě nejvíce zaujal příběh Krystal Weedonové (16), jejíž matka Terri je feťačka, a ona se tak musí starat o svého bratříčka Robbieho a zároveň hlídat matku, aby si zase „nešlehla“, a příběh dospívající Indky Sukhvinder Jawandové, která pochází z rodiny lékařů, má úspěšné a chytré sourozence, ale ona se vzhledem ke své těžké dyslexii a školním výsledkům cítí jako rodinný outsider. Je terčem posmě-

chu kvůli svému vzhledu a začne se sebeпоškozovat. Kniha má mnoho hlavních postav, nepočítala jsem je, ale nejméně třicet jich určitě bude. Trvalo mi asi sto stran, než jsem se v nich úplně zorientovala, ale jakmile se mi to podařilo, byla jsem za vodou. Je na Vás, se kterou se nejvíce ztotožníte, výběr je veliký, charaktery jsou rozmanité. Pro Brity musí být kniha o to zajímavější, že podrobně popisuje život jednoho anglického, i když fiktivního, maloměsta, se všemi jeho krásami, chybami i problémy, a oni si ho mohou aplikovat právě na „to své“ městečko, ve kterém žijí. Ostatní čtenáři mají na druhou stranu možnost nahlédnout pod pokličku anglického malého města, které na první pohled žije poklidným životem, ale jakmile se ta poklička nadzvedne, nestačí se člověk divit.

Velice by mne zajímalo, kde se J. K. R. inspirovala, pro tolik různorodých postav snad ani nemohla sehnat reálné předlohy, takže musíme opět vzdát hold její fantazii a jejímu vypravěčskému talentu. I přes počáteční problémy prokousat se prvními asi sto stránkami knihy si mě *Prázdné místo* nakonec získalo. Jak už jsem řekla, trvalo mi zvyknout si na odlišný styl a témata dosavadní autorčiny tvorby. Z počátku jsem měla pocit, že četné vulgarismy či hovory o sexu a drogách mají dát čtenářům najevo „Tohle je pro dospělé, tak ať to má grády!“, pak jsem se s tím ale nějak vnitřně smířila, přenesla jsem se přes počáteční averzi k politickému tématu a řekla jsem si, že je to zase něco nového, co jsme u děl J. K. R. dosud neviděli, a že se mi to vlastně líbí. Popisuje se tu totiž opravdový život, bez příkras, a mnohdy si říkáte: „To mi něco připomíná...“, nebo „Takovou rodi-

nu taky znám“. Ještě ke všemu děj krásně plyne a čím víc je číslo stránky vyšší, tím víc chcete číst dál, a ono to nejde, protože se vám chce například děsně spát, až usnete s knihou v ruce, což se mi několikrát stalo. Ale rozhodně to nebylo tím, že by byla kniha nudná, naopak! Posledních 250 stránek jsem přečetla na jeden zátah, a na konci mi dokonce i slza ukápla.

Všem, kteří se nebojí ostrých slov, drsných příběhů a mnoha postav (čtete-li knihu na jeden zátah, je to OK, děláte-li ve čtení několikadenní pauzy jako já, máte problém ☺, bych chtěla *Prázdné místo* doporučit. Nudit se rozhodně nebudete!

Hodnocení: 80%

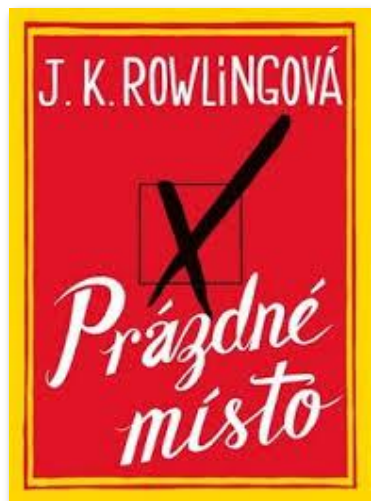
Originální název: *The Casual Vacancy*

Autorka: J. K. Rowling

Přeložila: Hana Zahradníková

Počet stran: 544

Lucie Říhová (G8)

Turisti obdivují překrásné pamorama Beskyd. Průvodce říká: „To je nejzdravější kraj v celé České republice. Je tu tak zdravo, že tu vlastně ani nikdo neumírá.“

„No, a co ten včerejší pohřeb dole ve vesnici?“ ptá se jeden turista.

„Však právě, to umřel hladu majitel pohřebního ústavu.“

Přijde matka s dcerou k lékaři a říká: „Pane doktore, proč má tak vytřeštěné oči?“

Lékař si ji prohlédne a praví: „Povolte jí gumičku ve vlasech.“

Pán má papouška a ten mluví velmi hrubě. Už neví, jak ho to odnaučit, a tak ho jednou za trest zavře do mrazáku.

Po chvíli mrazák otevře a papoušek říká: „Omlouvám se za nevhodné chování, již se to nebude opakovat. Mám jen jednu otázku. Co udělalo to kuře?“

„Pane doktore, já mám asi horečku.“

„A vzal jste si teploměr?“

„Vzal, ale je mi po něm nějak divně.“

V padesátistupňovém mrazu se vrací Eskymák ke svému iglú. Před vchodem vidí zabitého medvěda. Překvapeně se ptá manželky:

„Jak jsi ho zabila?“

„Praštila jsem ho tím bumerangem, co máš u postele.“

Eskymák na to nazlobeně: „Jestli se ještě jednou dotkneš mých ponožek, tak ti zlomím deku!“

(red)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová, Lucie
Říhová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý,
Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Mgr.
Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu/červnu 2013.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2013.